

POP ROCK & Sport

Nr. 33, Anul I, 12 pagini

5 lei

16, '91 mamaia

10 melodii
pentru
"Vineri noaptea
in direct"

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

RADU NICOLESCU din Ploiești este numele câștigătorului primului concurs din cadrul emisiunii „Vineri noaptea în direct”. Alături de felicitări, el va primi albumul „Thriller” al lui Michael Jackson, ediție originală (adică nu o licență) și va avea dreptul să participe la realizarea unei emisiuni, răspunzând la telefoanele ascultătorilor. Albumul ultim AC/DC a depășit două milioane de exemplare vândute, iar după turneul Monsters Of Rock va crește cu siguranță. Noua casetă video intitulată „Clipped” conține un program de 30 de minute: „Thunderstruck”, „Moneytalks”, „Are You Ready”, precum și clipuri nelansate până azi de pe „Blow Up Your Video”, „Heatseeker” și „That's The Way I Wanna Rock 'N Roll”. Vocalistul de la Extreme, Gary Cherone, declară în revista „Circus” (31 august) că frumusețea clipului „More Than Words” constă în simplitatea melodiei, două voci și chitară, nicidcum într-o producție sofisticată. Un grup cu mari resurse despre care se va scrie mult! Turneul Scorpions urma să se încheie în luna mai, dar s-a prelungit până la finele lunii august datorită cererii uriașe din partea publicului american, asta în timp ce rețete de forță și locale renunță la porțiuni întregi din traseu din lipsă de participanți! Nici deschiderea, nu-i de lepădat: Great White și Mr. Big! The Black Crowes recomandă la Londra, la International Rock Awards cu titlurile de „grupul anului” și „albumul anului” (Shake Your Money Maker). S.U.A. au decis să limiteze vizele pentru artiști străini, în special pentru cei britanici. Dacă intenția se va legitima va fi jale în lumea muzicii britanice

PM Dawn cu „Of The Heart, Of The Soul, Of The Cross — A Utopian Experience” (titlu scurt pentru o producție rapidă de excepție). Apariții „dancing” la sfârșitul sezonului estival cu artiștii Michael Jackson, Lisa M., Orbital, Subsonic, Beatmaster, Bassomatic, Queen Latifah ș.a. Albe care trebuie să intre în circulație în aceste zile.

val cu artiștii Michael Jackson, Lisa M., Orbital, Subsonic, Beatmaster, Bassomatic, Queen Latifah ș.a. Albe care trebuie să intre în circulație în aceste zile.

10 melodii pentru VINERI NOAPTEA ÎN DIRECT (13 septembrie)

1. Alone Again (Naturally) — GILBERT O'SULLIVAN
2. I Think I Love You — THE PARTRIDGE FAMILY
3. World In My Eyes — DEPËCHE MODE
4. Ho'd On To Love — FRIENDS
5. Time After Time — CYNDI LAUPER
6. Red Red Wine — UB 40
7. Bad Bad Boys — INNER CIRCLE
8. Black Night — DEEP PURPLE
9. The Robot — KRAFTWERK
10. Enter Sandman — METALLICA

Melodiile nu se difuzează în ordinea listei, ci pe măsură ce vor primi dedicații. Până la ora 0 nu se fac dedicații, având în vedere existența unui alt program, tot la „România Actualități” cea mai devreme cu această destinație. Numerele de telefon le anunțăm la începutul emisiunii, adică la 23.10. Sugestii și propuneri pentru conținutul de ansamblu al emisiunii primim cu plăcere și pe adresa revistei.

L.P.M.+A.P.

DIRECȚIA 5

își face (deja) simțită prezența în muzică

Direcția 5 este singura formație care în acest sezon estival, a evoluat într-o discotecă. Este vorba de discoteca „Hipodrom” din Mamaia.

Iată efectul precum și dispunerea în dispozitiv a Direcției 5; lider, Marian Ionescu — ch. bass (ex. Timpuri Noi, ex. B 22), Dragoș Bădoi — voce (ex. B 22), Petrică Roșu — percuție (ex. Totuși), Răzvan Mirică (ch. armonie și Vlaicu Juju-Giurgă — ch. solo (ultimii doi aflați la prima „misiune”).

După o zi solicitantă de filmare, solistul vocal, Dragoș Bădoi, a mai găsit resurse și timp (chiar înainte de spectacol) pentru a răspunde cu amabilitate la câteva întrebări.

Rep.: Deci Dragoș, aveți vreo legătură cu răposata Direcție?

D.B. Categorie, nu. Numele acesta i-a plăcut unui colaborator și prieten al formației noastre, regizorul Anghel Mora, l-a propus și noi l-am acceptat.

Rep.: Când a luat ființă formația voastră?

D.B. În ianuarie 1991, după destrămarea formației B 22. Chiar de la început am hotărât să ne schimbăm complet repertoriul.

Rep.: Ce stil de muzică abordați?

D.B. New-wave-ul. Noi ne considerăm ca făcând parte dintre trupele de avangardă și încercăm să adaptăm această muzică gustului latin. În prezent, interpretăm numai melodiile noastre, pentru unele avem versiuni în română și engleză, iar pentru altele doar în engleză.

Rep.: Unde ați mai concertat?

D.B. În București și Craiova. Am mai evoluat și la Festivalul Rock '91.

Rep.: De ce cîntați într-o discotecă?

D.B. În primul rînd pe noi ne interesează arta, partea materială rămînd astfel pe planul doi. De fapt am dorit foarte mult să acumulăm experiență cîntînd cît mai mult cu public.

Rep.: Cum ați ajuns la „Hipodrom”?

D.B.: Doream să evoluăm, în fața publicului, cit se putea de des. Propunerea de a cînta într-o discotecă a fost o surpriză și pentru noi. Am acceptat pentru că patronul, domnul Liviu Colțoiu, ne-a asigurat statut de artiști.

Rep.: Cum vi se pare publicul de pe litoral?

D.B.: Cald, pare interesat de muzica noastră, dar totuși puțin șocat în fața acestui fapt inedit, de a urmări „live” o trupă în discotecă.

Rep.: Ce v-ați mai propus să mai faceți în afară de filmările pe care le-ați terminat?

D.B.: În perioada 14—19 septembrie participăm la un festival de rock ce se desfășoară la Paris, pe litoral cîntăm doar pînă la începutul lunii.

Rep.: Alte planuri?

D.B.: În toamnă sperăm să scoatem primul disc sub acest nume, iar apoi vom colabora cu un studio occidental și vom înregistra câteva melodii pentru „promotion” pe plan internațional.

Rep.: Vă urez succes!

A consemnat CRISTIAN TUDORAN

RIFF SHOW SERVICE PREZINTĂ

Grupurile RIFF și ROATA pornesc în turneu pe traseul: Brașov — 18 septembrie, Făgăraș — 19, Sibiu — 20, Sighișoara — 21, Ludus — 22, Tg. Mures — 23, Timișoara — 24, Blaj — 25, Alba-Iulia — 26, Sebeș — 27, Aiud — 15 octombrie, Cluj — 16, Bistrița — 17, Baia-Mare — 18, Satu-Mare — 19, Oradea — 20, Arad — 21, Timișoara — 22, Deva — 23, Hunedoara — 24, Cugir — 12 noiembrie, Orăștie — 13, Hateg — 14, Petrosani — 15, Tg. Jiu — 16, Turnu-Severin — 17, Craiova — 18, Slatina — 19, Drăgășani — 20, Km. Vileca — 21, Giurgiu — 3 decembrie, București — 4, Buzău — 5, Ploiești — 6, Cimpina — 7, Breaza — 8, Codlea — 9.

Spectacolele încep la orele 18 iar sponsorii acestui turneu mamut sînt SPOT S.R.L., NOVA, CHER CLUB HOROSCOPI.

Un atîș „prof” care obligă, un circuit greu care, sperăm să aibă parte de publicul alt de necesar rock-ului nostru!

DIN PARTEA GRUPULUI HARAKIRI

Actiunile noastre au avut efect. Insuficient, în nr. 32 la pagina a 2-a, exact acolo unde semnam noi pentru prima oară, au „scăpat” două greșeli: UNI-FAN și nu altfel și vremuri, nu vremeuri. La pagina 5 am ratat un I care a schimbat sensul unui titlu: „Intermediem prietenii”. Pe ultima pagină o propoziție cere lămuriri: autocare rămase în vamă aveau peste 80 de pasageri. Erau două. Așadar nu ne explicăm cum a apărut așa „L-am lăsat acolo cu cei 2 de tineri prea obosiți...”. Într-un timp am aflat și numele șoferului arogant care a ajuns în București la orele 22.

Manu George de la I.T. Bucureștii Noi. Persoană de ocolit sau de pus pe liber, dacă nu cumva firma e de vină. Grupul nostru format din oameni de toate specialitățile din cadrul masivelor redacții își rezervă dreptul să se dizolve în cazul inutilității inițiativei sale. Încă nu-i momentul!

Săptăminal editat de Editura „Presa Națională”

Tiparul Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „Coresi” București

PE COPERTĂ sînt prezenți cei 7 câștigători de la secțiunile Concursului de interpretare: 1. CARMEN TRANDAFIR, 2. DANIELA GYÖRFI, 3. ALEXANDRA VĂRGATU și IOANA ANGHEL, 4. OVIDIU KORMONYIK, 5. RADU DOLGAN, 6. OANA HANGANU.

Programul emisiunilor muzicale

UNI-FAN RADIO, 69,8 Mhz. F.M.

VINERI
17—19 Serial DEPËCHE MODE (Fiți pe fază, depêche-ării nu se lasă) realizator LIVIU ZAMORA.

20—22 Top Best Sellers „CONCORD '90” (Cele mai bune vinzări din București — cea mai bună muzică și DJ-ul ideal: DJ STROUMPE)
22—24 FRIDAY NIGHT SHOW (Iar acesta este doar începutul. Cine nu-l cunoaște pe DJ Z să asculte. Și cine nu ascultă să-l cunoască pe DJ Z.)

SIMBĂTA
0—6 FRIDAY NIGHT SHOW („Dezmățul” continuă. 69.8 MHz — frecvența ideală! DJ Z sau omul potrivit!!! It's A Monkey Business)
14—16 Top 15+1 Soft Music (Ligia Marin)

22—24 Începutul Sfirșitului L... UNI-FAN PARTY MIX sau un STROUMPF pentru linistea voastră)

DUMINICA
0—6 UNI-FAN PARTY MIX (Continuarea sfirșitului DJ STROUMPF)

12—16 MUSIC FOR PLEASURE (RAOUL RUSSU vă propune, dumneavoastră, sintem siguri, că veți accepta. Cea mai bună muzică, fără virstă, dar pe cea nu tinără frecvență și nu uitati: „It's ONE O'CLOCK, IT'S TIME TO LUNCH”).

16—18 MUSIC BY REQUEST (Clientul nostru, DJ-ul vostru — DJ Z)
18—20 TOP 20 KILL WITH POWER (Cele mai bune și mai noi piese Hard'N'Heavy sub semnul numărului bestiei 666, realizator Mr. Big)

20—22 GALA ROCK (realizator LIVIU ZAMORA)
22—24 MUZICĂ ELECTRONICĂ (atmosfera ideală a unei serii de duminică împreună cu LIVIU ZAMORA)

LUNI
22—23 MUZICĂ CLASICĂ (Veseliul BAGHERA devine BOGDAN CALU)

MARTI
16—18 POP-QUIZ (RADU NICOLIU întreabă, isteții răspund)

20—22 TOP NOSTALGIC (It's All Right Now! Un plăcut remember muzical alături de LIVIU ZAMORA)

22—24 DIALOG ROCK (2 camere confort 1, mobilate, cu balcon, fără plop în față și paletă de killerit tîntari, plata în valută. Gazdă: Miss Small. Nu asigurăm viză de flotant)

MIERCURI
0—6 UNI-FAN METAL PARTY (Miss Small & Mr. BIG)
16—18 STORIA DEL' ROCK — ANTHRAX (Mr. BIG)

18—20 TOP 15 POP MUSIC — UNI-FAN RADIO (DJ Z)

20—22 RĂSPUNSURI LA SCRISORI (DJ-ii și jurnaliștii postului nostru de radio răspund la orice întrebare pusă de orice ascultător)

22—24 ROCK BY REQUEST (ROCK-uiti ROCK-um, ROCK-uesc. Dedicății muzicale rockerilor din Grădinița și nu numai. Realizator: Mrs Small)

JOI
20—22 TOP SLOW ROCK — NICE FOCKIN' BALLADS (Mrs Small)

22—24 EXPRESSO BLUES (Inchipuiți-vă un BAR, două ore de blues autentic de valoare și multe sticle de vodcă. Realizator Mr. BIG)

WHO'S THE BEST IN TOWN?
UNI-FAN RADIO!
Adresa UNI-FAN RADIO C.P. 131, Of. Postal 7, Sector 1, BUCUREȘTI

DE TOATE de toate DE TOATE de toate

MICHAEL JACKSON

In 1954, Papa Jackson abandonează definitiv visul său de a cînta blues cu The Falcons. Chitara sa electrică va poposi undeva pe peretele din dormitor. Micața Rebbie reușește la numai patru ani să cîștige câteva concursuri de dans la Gary. Este prima dintre copiii Jackson care face dovada unui real talent artistic.

11 decembrie 1954: se naște La Toya Yvonne Jackson, soră geamană cu Jermaine. 12 martie 1957: se nasc alți doi gemeni dintre care nu va supraviețui decît Marlon David Jackson. 29 august 1958: se naște Michael Joseph Jackson.

am terminat orele la școală, am luat chitara tatălui meu, am cîntat-o și am început să mă joc, am făcut-o să cînte. Asta pînă într-o zi cînd i-am rupt o coardă și tata a observat. Era neburd de furie că am îndrăznit să ating chitara. Apoi s-a calmat și mi-a zis că vrea să vadă ce știu să fac cu ea. Am cîntat puțin și tatăl meu a devenit gînditor."

Interesant este că „istoria chitarei” nu e revindicată numai de familia Jackson, ea aflîndu-se și în patrimoniul amintirilor altor nume celebre ca Bobby Womack, Sylvers, Manhattan sau Stars and Buckingham. Fabuloasa istorie a chitarei e aproape tot atît de rîspîdită în lu-

tat copiii spre muzică cu speranța de a-i face staruri ale show-business-ului, acolo unde el, părintele, își ratase cariera.

Joe și Katherine Jackson au înțeles repede că situația lor materială se va îmbunătăți rapid dacă vor face din copiii lor staruri ale muzicii. Încă din anii '20 fusese lansată moda copiilor artiști. Shirley Temple, Jackie Coogan (celebrul puști din filmul lui Charlie Chaplin), Mickey Rooney, Judy Garland și alții au fost sacrificați pe altarul zeului dolar.

Copiii star-uri nu se joacă cu micuți camarazi și șochează prin seriozitatea lor. Nu prea ies din casă. Unii părinți le interzic chiar să se joace, pentru că un accident intîmplător ar putea imobiliza „mica” sursă de venituri. Copilul star, legat de un contract în toată regula, lucrează șase zile pe săptămîna. În cazul copiilor Jackson munca se desfășoară mai ales noaptea, pe scenele cluburilor afumate. Copiii artiști cîștiga un ban pe care îl vor primi parțial, mult mai tîrziu și asta în cazul fericit. Jackie Coogan n-a reușit să recupereze nici măcar o centimă de la unchiul său). Odată cariera încheiată, copilul star cade adesea în nebulie sau disperare (cazul actorului Robert Dan Stockwell), ori în patima drogurilor (cazul lui Judy Garland sau a bălășului cîntăreț Frankie Lyman, mort intoxicat cu heroină la 26 de ani). Cariera copilului star se termină de cele mai multe ori înainte ca acesta să implinească 13 ani. Încet, încet, după succese semnificative, copilul star se trezește într-un deplin anonim.

X

La 29 octombrie 1962 în familia Jackson se naște un nou fiu: Steve Randall Jackson (zis Randy). În aceeași perioadă ia naștere și primul grup al fraților Jackson, care se numea The Jackson Family (Tito la chitară, Jermaine la bass, Jackie vocal). Apoi, într-o dimineață de decembrie a aceluiași an, Katherine îl descoperă pe micul Michael în plină mișcare în fața oglinzii din baie. Micuțul de patru ani îl imita pe fratele său mai mare Jermaine, reproducîndu-i gesturile și intonațiile minutis studiate la repetițiile formației „The Jackson Family”. În iarna lui '63, la școala primară, Michael își delectează colegii printr-o vibrantă interpretare a unui fragment din comedia muzicală „The song of happiness”. Michael cîntă și un hit la modă: „Climb Every Mountain”, smulgînd aplauze furtivoase de la ceilalți puști. Joe

Jackson ascultă povestea la masa de prînz. Oare este posibil? Să aibă el în sinul numeroasei sale familii ceea ce își dorea mai mult, un copil prodigios ce îi va scoate pe toți din Gary? Joe îl întregrează pe micul Michael în grupul familiei. Michael are nerv, are temperament și Jackie îl va acorda imediat, spontan, rolul de solist vocal.

Michael o însă un cameleon. Timid, infricoșat de ideea urcării pe scenă alături de frații săi, el va face totuși dovada unui profesionalism stupefiant pentru un puști de cinci ani. Își petrece timpul liber ascultînd radioul, cîntînd piesele lui Joe Tex, Jackie Wilson, Sam & Dave... Idolul lui Michael este, ca pentru toți puștii negri din acea vreme, marele, giganticul James Brown. În acea perioadă părintele muzicii soul, pe care frații săi de rasă l-au poreclit „Butane James”, triumfa pe calea undelor, mîtrălînd single după single într-o cadentă infernală: „Night Train”, „Prisoner Of Love”, „Try Me”, „Think”... Michael le știa pe toate pe de rost.

În 1964, frații Jackson cîntă pe diverse scene din jurul orașului Gary, sub denumirea de Jackson Family sau Jackson Brothers. Într-o zi cînd cîntau într-un mare magazin de modă, un manechin, Evelyn Lehey, îi numește „Jackson Five” și numele va rămîne. Jackson Five sau Jackson 5, sau Jackson Five and Johnny (cînd îl aveau pe vărul lor la baterie) se compunea din Michael, Jermaine, Tito, Marlon și Jackie. Repertoriul puștilor era format din piesele lor favorite ascultate la radio: „My Girl” și „Get Ready” ale lui Temptations, „You Don't Know Like I Know” a lui Sam and Dave, „Twist And Shout” a lui Isley Brothers și bineînțeles toate piesele lui James Brown, plus „Tobacco Road” popularizat de Lou Rawls.

În fiecare seară, după școală, așteptînd o surprinzătoare indiferență față de micile bucurii ale celor de vîrstă lor, Jacksonii repetau acasă. Antrenamentul era dur. Michael și Jackie puneau la punct coregrafia, ceilalți exersau la instrumentele lor. În fiecare sîmbătă seară, Papa Joe obișnuia să meargă la Chicago, La Regal Theatre, unde cîntaseră atîta mari cîntăreți de blues, Joe spiona formațiile la modă: Contours, Four Tops, Drifters, Imperials și Temptations. Fascinat, le examina felul în care se mișcau, își nota trucerile lor scenice. Temptations îi plăceau în mod deosebit. Dumineca dimineață, le povestea fiilor săi, care-l ascultau cu gura căscată, despre școlul produs de noul super-grup al companiei Motown. Temptations aveau într-adevăr un show nemaipomenit, se mișcau pe scenă cu o ușurință extraordinară, în timp ce cîntau impecabil „Baby I Need Your Loving” sau „Keep On Pushing”.

Din 1965 pînă în 1968 Jackson Five vor face un circuit al cluburilor din Michigan și sute de legende vor circula pe această temă. Ca de exemplu seara cînd Michael sărise în sală și îmbrățișase picioarele unei spectatoare, în timp ce frații săi cîntau deja clasicul „Skinny Legs And All”, cîntecul lui Joe Tex. Cînd Michael a urcat din nou pe scenă toată sala era în picioare. O ploaie de monede și hîrtii verzi s-a abătut asupra formației. Mai mult de o sută de dolari. După concert, Papa Joe a fost de părere că Michael trebuie să repete acest număr de fiecare dată. Ani mai tîrziu, va fi gluma favorită a fraților mari: „Îți mai amintești Mike cînd ridicai fustele fetelor?”

**COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU**
(Va urma)

Tot în 1958, la Detroit, statul Michigan, un fost boxer negru fugea de acasă cu 800 de dolari pentru a-și forma propria casă de discuri. El se numea Bery Gordy Junior iar companiei i-a dat numele Motown.

Katherine Jackson își amintește că nu aveau prea mulți bani și se descurcau destul de greu. Lecțiile de pian și dans pe care le vor lua Rebbie și Jackie vor fi în scurt timp suprimate din lipsă de fonduri. Joe și soția sa sint însă fermi: copiii lor nu se vor juca pe stradă. Astfel, Katherine va organiza reuniuni de familie, îndeosebi pe timpul lungilor seri de vară, cu infruntări de Monopoly sau Scrabble. Într-o bună zi, Jermaine va aduce în casă jocul Tonk, care va deveni jocul preferat al familiei Jackson. Dacă nu participa la joc, Katherine cînta, interpretînd vibrante cîntece religioase. Joe, cu lacrimi în ochi, scotea uneori bătrîna sa chitară, cîntînd cite un blues. Micuțul Tito era fascinat de stilul, clasa și prestația tatălui său. În 1965, cînd va cînta la chitară în fața a 45 000 de oameni la Super-Dome din Houston, Tito le va povesti spectatorilor fabuloasa legendă a chitarei: „Într-o zi după ce

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

JETBOY. Grup format în 1986 la Los Angeles. Componență: Mickey Finn (solist vocal și

muzicant), Fernie Rod (chitară solo), Billy Rowe (chitară ritmică), Charles Norman (bas), Ron Tostenson (tobe). Un hard rock în stilul anilor '70, cam în maniera Slade, Sweet, AC/DC. Album recent: Damned Nation (1990).

JOHNNY CRASH. Format în 1987, tot la Los Angeles, din Vicki James Wright (solist vocal), Chris Stewart (chitară), August Worchell (chitară solo), Andy Rogers (bas), Punkee (tobe). Stilul abordat este cotel drept metal-boogie à la Guns N'Roses. Album recent: Neighborhood Threat (1990).

JAPAN. Grup britanic format inițial din: David Sylvain (chitară, voce), Mick Karn (bas, saxofon), Rob Dean (chitară,

voce), Richard Barbieri (keyboards, sintetizator), Steve Jansen (percuție, voce). Cele două albume ale trupei au atras interesul rockerilor, deși erau considerați formație pop, datorită unor piese ca „Lovers On Main Street”, „Deviation” sau „Don't Rain On My Parade”. De remarcă și faptul că au făcut turnee alături de Blue Oyster Cult. Albume: „Adolescent Sex” (1978) și „Obscure Alternatives” (1978).

JOAN JETT AND THE BLACKHEARTS. A demarat în 1981 la New York. Joan Jett a fost componenta grupului feminin Runaways. După despărțire, l-a întâlnit pe Kenny Laguna, alături de care a realizat primul album solistic, intitulat inițial „Joan Jett” și apoi „Bad Reputation”, la casa Ariola din Germania. Exemplarele pentru S.U.A. s-au făcut la firma ei proprie, în 1980. După un an, semnază contract cu Neil Bogart și a urmat uriașul hit „I Love Rock N'Roll”. Devine, curând, alături de grupul ei, The Blackhearts, un fel de Gary Glitter feminin, ceva mai punk. Nu-i de mirare, deoarece Joan era o mare admiratoare a lui. Trupa actuală: Ricky Byrd (chitară), Phil Feit (bas), Tommy Price (tobe), și, firește, Joan Jett, solistă vocală și chitaristă. Ultimul album este cel din 1990, „The Hit List”.

JUDAS PRIEST. Cei peste 20 de ani de existență justifică o pagină sau două care se află în pregătire. Au apărut la Birmingham. Componență: Robert Halford (solist vocal), K. K. Downing (chitară), Glenn Tipton (chitară), Ian Hill (bas), Scott Travis (tobe). Heavy metal fără compromisuri cu pornire spre speed, muzica grupului a influențat și o face și azi zece și sute de grupuri tinere. Fondatorii, (după sursa australiană în 1983!) au fost K. K. și basistul Hill. Într-un dicționar din acest an, înființarea este plasată în 1973. Până la urmă, vom afla adevărul, dar e bine ca și voi să știți cum e cu informația din surse adevărate „de acolo”. Primul album a apărut în 1975 (Rocka Rolla), fiind urmat la un an de Sad Wings Of Destiny și Sin After Sin. Intre L.P.-uri s-a schimbat de fiecare dată bateristul. Dar să nu ne lansăm în istoria agitată și mult comentată a formației. Ultimul disc a apărut anul trecut, cu titlul „Pain-Killer”, la casa Columbia.

JUDAS PRIEST

JESUS JONES

JOANN JETT

A. P.

MUZICA SE FURĂ (X)

SĂMÎNȚĂ DE PIRAT

A fi pirat este totuși, o artă. Totul pare foarte simplu atunci când vrei să cumperi de la cineva caseta cu ultimul concert parizian al grupului favorit. Și totuși pentru ca aceasta să existe, cineva a trebuit să-și pregătească bine lovitura. Iată acum povestea clevului Rackham Le Range, pirat amator.

La fiecare din concertele pe care avea ocazia să le vadă, micuțul Rackham avea grijă să-și ia cu el așa-zisul material de înregistrare. Când l-a cumpărat a avut posibilitatea să aleagă o gamă foarte interesantă și variată de magnetofoane. Știe, chiar de la început, că trebuie să evite anumite modele care nu furnizează decât înregistrări mono și care nu sînt, de fapt, decât simple dictafoane. S-a orientat către un aparat de primă calitate, care, în plus, s-a dovedit și foarte rezistent în timp. Inconvenientul major — mărimea aparatului — făcea dificilă intrarea la spectacol. Prețul era destul de mare (cam 3000 de franci), dar asta în schimbul unui sunet aproape profesional. Evident, ar fi fost posibil să găsească și ceva mai ieftin și mai mic. Există câteva modele, cel mai perfecționat dintre ele costînd în jur de 2000 de franci.

În plus, un bun magnetofon nu înseamnă nimic fără un microfon excelent. De aceea, Rackham n-a stat pe gânduri și a cerut un microfon stereo, pentru o mai bună redare.

Înarmat cu toate acestea, se prezintă la intrarea concertului, unde va fi momentul adevărului. O geantă, câteva pachete

cu prăjituri, un Hard Force mai vechi pot să-l pună în încurcătură pe omul de ordine. În ceea ce privește magnetofonul, în funcție de dimensiuni, acesta poate fi ascuns în haine, de pildă în pantaloni. De-

sigur, pentru asta e nevoie de haine cît mai largi. Și foarte important este să nu-ți pierzi

calmul, să fii sigur pe tine și prietenos. E și o chestie de tupeu. Unii reușesc să treacă fără

PIRAȚI ȘI LED ZEPPELIN

Anechota cea mai semnificativă și mai hilară s-a produs în timpul giganticului turneu american din 1973. Într-o seară, în timp ce grupul cânta, Peter Grant (director) și Richard Cole (director de turneu) au remarcat în sală un tip care ținea în brațe un magnetofon. Grant și Cole, a utați de cițiva tipi, au coborît în sală, l-au tirat pe pirat pînă în culise, unde netericitul a avut parte de o chețfăneală sănătoasă. Cole a umplut paharul zdrobind aparatul în picioare. Doar că aici e aici: persoana în cauză era un funcționar al FBI trimis să controleze nivelul sonor al concertului. Grant a scăpat numai cu o reclamație și cu o amendă de cîteva mii de dolari.

Altă dată, Led Zeppelin erau la hotel și răsfoiau presa engleză. În „Melody Maker” le-a căzut ochii pe un anunț al unui magazin de discuri londoneze care includea în catalogul său „bootleg”-uri de-ale lor. Fără să spună nimic, Grant și-a notat adresa. Flancat de locotenentul său, Richard Cole, și de o armată de fani au descins în magazin. Cole a tras perdelele și a ațșat pancarta „inchis”. În acest stadiu, vinzătorul avea două soluții: fie să le dea toate „bootleg”-urile lui Led Zeppelin aflate în posesia sa, fie zbirii grupului l-ar fi sfărîmat în mii de bucăți. Pe vremea aceea reputația lui Grant era că ar fi un Al Capone. Și traficanții a fost înțelept. Căci Led Zeppelin nu glumeau atunci cînd era vorba de pirați.

probleme nu numai magnetofoane, ci și camere de luat vederi.

Ajuns la fața locului, Rackham are grijă să-și caute o poziție cît mai centrală și mai aproape de masa de mixaj — este ideal pentru un bun sunet stereo.

Casetele-crom sînt recoman-

SLAUGHTER

Mark Slaughter: „Nu am absolut nimic împotriva piraților, de vreme ce fanii grupului se bucură. Îmi amintesc că la unul dintre primele noastre concerte, am reperat în primul rînd un fan care ne filma. Văzîndu-l alții de bucură și preocupat, m-am strădui să cînt cît mai bine, astfel încît să aibă o amintire regească cu grupul SLAUGHTER”.

date în egală măsură, durata lor fiind de 90 de minute. Există și casete de 100 sau 120 de minute, dar calitatea este mai slabă și lungimea excesivă a benzii determină variații de viteză. Trebuie, de asemenea, avut grijă să se schimbe caseta la timp, astfel încît să nu se întrerupă vreo piesă la jumătate. Rackham evita cu atenție să se așeze lîngă vreun grup de scandalagii, al căror zgomot ar fi putut afecta calitatea înregistrării.

O dată concertul terminat, Rackham se grăbește să ajungă acasă pentru a vedea ce a realizat. Ultimele retusuri, pentru a da sunetului amploare și a evita stridențele, și Rackham își poate da seama de calitatea noului său pirat, pe care îl include pe lista sa, deja lungă. Că le schimbă sau le vinde, el nu iese niciodată în pierdere, asta pînă în ziua cînd vreun „copoi” zelos va pune mîna pe averea lui și o va distruge. Ce contează, însă, povestea va începe din nou de la zero, căci pirațeria e o boală contagioasă și e greu să te vindeci de ea.

TOPUL PIRAȚILOR HARD-ROCK-ULUI

Iată-i pe cei al căror vapor a fost cel mai jefuit. Acest „hit pirate” ține seama numai de pirații „oficiali” și ignoră caseta mediocră de 90 de minute pe care ați schimbat-o cu un coleg de școală. Deci nu vă agitați dacă grupul vostru favorit nu este inclus aici.

1. ROLLING STONES — 600

Se știe că ROLLING STONES nu cîntă hard. Fără ei însă pei-ajut rock și hard ar avea mult de suferit. Avînd în vedere longevitatea lor, nu este surprinzător faptul că se află în fruntea celor mai pirațate grupuri din lume, alături de Elvis și Beatles. Dar lui Jagger, Richards și compania nu le pasă.

2. LED ZEPPELIN — 400

Ironia sorții pentru acest grup micuț. Pentru că Peter Grant, managerul lor — un tip cam fixist și cu mîtra unui traficanț de arme — devenea nebun atunci cînd cineva făcea bani pe seama și în spatele protejăților lui. Într-o zi a roștit această frază istorică la adresa unui individ care vindea postere neoficiale: „Voi fi exploatați pe Led Zeppelin pînă la sînge”.

- 3. JIMI HENDRIX — 150
- 4. DEEP PURPLE — 80
- 5. AC / DC — 70
- 6. KISS — 60
- 7. MARILION — 55
- 8. IGGY POP — 50
- 9. METALLICA — 45
- 10. VAN HALEN — 40

răspundem dacă suntem în stare

Răspunsurile la „Chestionar“ sosesc în continuare și este minunat. Înseamnă că v-ați implicat în soarta revistei. Unele modificări propuse de voi s-au și efectuat, altele urmează. Un constant prieten ne scrie argumentat și la obiect. Eduard Tone este chiar colaborator al nostru. De la expedierea scrisorii s-au produs o serie de mișcări în paginile noastre, totuși textul lui Eduard rămâne interesant motiv pentru care îl publicăm fără comentarii, de astă dată (se referă la primele 26 de numere). Vom face același lucru și cu alte epistole, urmînd ca pagina să devină integral a voastră (în acest scop, am dori să nu depășești 2 pagini, atunci cînd ne scrieți pentru publicare).

Publicăm o scrisoare cu sugestii primită de 30 de zile. Deocamdată n-o comentăm. „Si pentru că tot ai pus înțebarea: „Ce să facem de-acum încolo?“ voi încerca să răspund pe... punctele voastre: 1. Paginile — 12 la număr, mai întii le-aș face 16. Fără comentarii, nu cred că e un efort supraomnesc, el putînd fi coroborat cu creșterea absolut obiectivă la 8-10 lei.

dar asta nu înseamnă să-i intoxicăm pe ceilalți care oricum sînt mai mulți. Deci, pop mai mult, rock mai puțin. Exemplul cel mai bun e numărul 26: o pagină-interviu cu D. Docan (Krypton, deci — rock) 1/2 pagină A — Z (rock pur), o pagină și ceva Guns' N'Roses și s-au terminat paginile destinate... pop-ului (mai apare serialul Beatles, Top '30 și topul discotecilor).

Compensație. La MONSTERS OF ROCK AU LIPSIT THE BLACK CROWES. AICI II AVEM!

Dar hai să zicem că vorbim despre cele 12 de acum, pe care le-aș împărți în: 60-65 la sută pop-rock; 35-40 la sută film; o la sută sport. Nu poate fi inclusă o rubrică de sport atîta vreme cît este făcută alandala. Articolele efectiv par aruncate în pagină, fără o structură oarecare, fără un... Dumnezeu publicistic. Recomand o pagină de fotbal (plasat efectiv pe o pagină distinctă) — cu știri și comentarii interne și internaționale la zi, și una cu alte sporturi, sincer vorbind nu prea tin articole despre sporturi ca motociclism, yachting, deltaplanism, baseball etc. Sigur, sînt unii care citesc, dar marea majoritate fac pariu că nu-s interesați. Diversificarea gamei nu atrage neapărat după sine lectura articolelor respective. Tot fotbalul, tenisul, atletismul, baschetul... atrag privirile. Fără supărare, cred că la ora actuală paginile de sport coboară nivelul. Oțez pentru 60-65 la sută pop-rock pentru că... de așa ceva avem nevoie cel mai mult. Și dacă pînă acum 3-4 numere a fost cum a fost, în ultimele rock-ul a ocupat (în cadrul paginilor de... pop-rock), 80-90 la sută ceea ce e enorm avînd în vedere că publicații de rock, pentru rockeri sînt o grămadă și, la o adică, or fi ei rockerii destui,

Nimic de top într-o perioadă estivală de virf. Nu se poate Andrei! La video-film stăm destul de bine, articole variate și interesante, știri „hot“. 2. Rubrici la care ar fi bine să se renunțe nu sînt (nici nu sînt foarte multe rubrici fixe). Bine că s-a renunțat la cele stil D. Dumitrescu, stil care — părere strict personală — mă irita prin mistocăria gratuită. Rubrici noi: — o persistentă rubrică de cronică radio-TV pe profil; — o iminentă rubrică de prezentare a noutăților discografice de la NOI și din străinătate (este absolut necesară). Dar o prezentare profesionalistă așa cum foarte bine stil s-o faci: — o rubrică gen „melodia săptămîinii“ — prezentarea unei melodii și a respectivilor interpreți, melodii care ocupă locuri fruntașe în Top 30 sau alte topuri internaționale. — instituirea unor mici concursuri cu premii avînd ca temă cultura muzicală (istorie sau cunoștințe noi). Cred că ar avea o priză uriașă, iar premiile, poze, postere, să zicem tricouri, nu cred că ar fi o problemă foarte mare. 3. Folosirea primei pagini. Iată un „of“ care trebuie mușai rezolvat. Te rog din suflet, renunță la „copertile“ cu poze realizate în stilul acela... nu știu cum să-l spun (n-am

cunoștințe în domeniu). „punctat“, făcuți pe negativ. Nu mai tăiați pozele după contur, condițiile grafice sînt și așa foarte proaste și iese oribil. Cu siguranță trebuie schimbată sigla de la titlul revistei, trebuie ceva scris mare POP ROCK'N' SPORT, în partea de sus a paginii, să vadă omul de la 10 metri revista între atîtea ziare. De multe ori cînd cer difuzorii revista mă întrebă de 2-3 ori ce vreau, neștiind nici ei despre ce e vorba (trebuie s-o arăt cu degetul).

Deci, categoric, prima pagină (și ultima) fără poze „transformate“ în stilul abordat pînă acum. (ca să-ți dau un exemplu, cea cu Hruscă din numerele trecute a fost groznică). E inestetic, zău! În rest, prima pagină — poze aranjate corect, titluri incitante din interior, dar scrisse mai vizibil și cu o grafică superioară. Pot intra și mici texte. Concluzia: prima pagină NU ca pînă acum.

4. Am citit toate cele 26 de numere PR&S. Au fost numere care mi-au plăcut mult (excepție grafica și, uneori, sportul) prin conținut și informații și numere care m-au dezamăgit (ex: 26).

5. Sincer vorbind, prietenii mei n-o citesc (în afară de prietena mea), dar am colegi care o cumpără mai des sau mai rar; oricum reclamă cu personal îi fac. Legat de asta, e necesară o distribuție mai regulată în volum mai mare și puncte de desfacere mai multe în București.

Cam asta ar fi, sper că sugestiile mele se vor concretiza în modificări structurale și grafice cit mai curînd, alături de alte sugestii venite de la iubitorii revistei. Și pentru că la criticile aduse am atasat sugestii voi alături și păreri mele despre părțile bune ale publicației: foarte bună este de fiecare dată pagina a doua, în care știrile calde sînt mereu interesante; interviurile luate sînt remarcabile, întrebările fiind incitante și puse la obiect; serialul cu Beatles (cîndva programat în defuncta „Săptămîna“ dar neterminat) are o largă audiență; paginile video-film, repet, sînt foarte bune.

De continuat preluarea și a altor topuri internaționale.

În concluzie, sper că am reușit să scot la iveală — păreri personale — părțile bune și cele rele ale revistei. Modificările se impun — veți fi de acord! Iar despre ceea ce va ieși după, voi reveni cu impresii atunci. Sînt convins că revista va urca în continuare prin eforturile tuturor“.

EDUARD TONE

DEF LEPPARD

ROCKET

White light, strange city, mad music all around.
Midnight, street magic, crazy people, crazy sound.
Ah...
Ooo...
Jack Flash, Rocket Man, Sergeant Pepper and the band,
Ziggy, Benny and the Jets. Take a rocket,
We just gotta fly.
I can take you through the center of the dark.
We gonna fly on a collision course to crash into my heart.
I will be your,
I will be your,
I'll be your Rocket.
Chorus:
Yeas, satellite of love.
Rocket, yeah, satellite of love.
Rocket, yeah, satellite of love.
Rocket, baby, c'mon, I'll be your satellite of love.
Oooo...
Ah...
Spotlight, magnetic, razor rhythm, laser of love.
Guitar, drums, lead up, stan!
Ah...
Ooo...
Jet Black, Johnny B., Gene Jenie, Killer Queen,
Dizzy Lizzy, Major Tom. So c'mon.
We just gotta fly.
I can take you through the center of the dark.
We gonna fly on a collision course to crash into my heart.
I will be your,
I will be your,
I'll be your Rocket.
Repeat chorus
Light up!
We gonna fly.
Rocket, yeah, satellite of love.
Rocket, yeah, satellite of love.
Rocket, yeah.

Citim și ne minunăm

Un articol intitulat „Presa și muzica rock“ nu putea să nu ajungă și la noi. A apărut în nr. 34 al săptămînalului „Acum“ semnat de Nelu Străune. O serie de contradicții de fond mă fac să mă opresc la acest text, deși coordonatorul nostru n-a fost de acord. O serie de reviste muzicale s-au impus în rîndul cititorilor „deși majoritatea articolelor și fotografiilor sînt preluate din reviste străine!“ Adică de unde să le luăm? Adică alții nu tot așa fac? Cite eveniment muzicale au loc în țară ca să scriem despre ele? Să facem și poze! Cite 4 numere pentru „Rock'91“ și „București'91“, pagini întregi de interviuri cu artiștii noștri, nu ajung? Sînt semnalate o serie de nume printre care și colegul nostru Liviu Zamora care „au reușit să se impună în fața consacraților de la revistele Melos și Metronom considerate total neinteresante de către cititori. Mai întii, care cititori? Cej care după 8 luni de la încetarea apariției (din motive financiare, firește) întrebă cînd apare Metronom? O bună parte dintre publicațiile

„tinere“ (nu văd cu ce este una mai tînăra decît alta) au fost și sînt editate de firme puțernice și totuși au probleme de organizare. De ce să nu fi avut și Metronom, care nu avea pe nimeni în „spate“!? „New Wave și rhythm & blues fac obiectul revistelor Play Back (Jasi) și Pop, Rock & Sport...“ Referitor la specializarea publicațiilor există un adevăr, dar cele două probabil n-au fost citite de autorul articolului. Deși declară că majoritatea revistelor sînt „interesante“, încearcă să politizeze și acest teritoriu afirmînd: „Singura care rezistă fără probleme deosebite și apare săptămînal în 12 pagini la un preț de 5 lei (deci mult sub prețul real) este „Pop, Rock & Sport“ care este susținută de „Curierul național“ și mai știți dv. de cine“. Iaca noi, adică, eu o fetiță informată de regulă, nu știu! Presa Națională ne editează, ne plătește, D.E.P.-ul ne difuzează destul de deficitar. Cine se mai ascunde în spatele acestei monstruoase afaceri care permite tinerilor (ce îndrăzneală, nu? Să cumpere ieftin informații, care costă de la două

mărci în sus (un Rock Hard la Mamaia costa 300 de lei)! Ne menținem la 5 lei, dar nu avem culori, postere, reclame, mașini, aere! Că publicațiile muzicale au nevoie de sponsori asta-i cert. Aici are dreptate dl. Străune (de care n-am auzit pînă azi). Dar nu atacînd gesturile nobile se rezolvă problema financiară a presei muzicale. Scumpirea hîrtiei ne afectează pe toți și nu cu insinuări gratuite se ieftinește. Nu-i destul că ne ceartă prezentatorii de la Mamaia pentru fiecare cuvînt scris? Nu-i mai bine să ne referim la Hendrix, Marley sau Joplin care nu polemizează cu noi? Nu e loc pentru toată lumea sau sugerați un duel consacrați-diletanți (n-am zis debutanți)? Analiza presei muzicale o puteți face cînd ea va avea un an-doi de existență. Avînd în vedere articolele serioase din pagina pe care publicați, tînd să cred că a fost o scăpare, deși riscam să-mi schimb numele de supărare din GALBIOARA în ROȘIOARA. Ah, să nu uit. Eu am dat 10 lei pentru că am vrut să citesc revista, nu ca să cercetez cine se află în spatele ei.

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Pe 15 iunie 1965 numele Beatles-ilor au fost incluse pe lista de onoare a invitațiilor Majestății Sale, regina Elisabeta. Ei urmau să primească titlul de membru al Imperiului Britanic (MBE). Acest titlu este ierarhic ultimul pe scara valorică a Ordinului Cavaleresc, care se acordă de regulă filantropilor, dar oricum o onoare deosebită pentru membrii unei formații rock sau pentru oricine alt de tânăr. „Poate fi ceva mai important?” (Brian) Era oarecum surprinzător că Brian nu fusese nominalizat pentru MBE, pentru că numele lui era pentru britanici virtual sinonim cu cel al Beatles-ilor. Era sigur că fusese exclus pentru că era evreu și homosexual, ceea ce era perfect adevărat. George s-a gândit să atragă atenția reporterilor asupra omisiunii, spunind că această decorație trebuia acordată în primul rând „domnului Brian Epstein”, iar prințesa Margareta a constatat același lucru în ziua investiturii.

Paul, George și Ringo erau superincințati de această mare onoare, dar nu și John Lennon. Ura ideea de a primi ordinul MBE, Regalia și clasele sociale „de sus” au constituit întotdeauna una din țintele sale favorite, iar gândul că ar putea face parte și el din această categorie îl făcea să simtă o vinovăție furioasă. Când a fost prima oară informat despre această onoare, printr-o scrisoare de la inusuș purtătorul de cuvânt al reginei, plin de dezgust a aruncat scrisoarea în sacul pentru scrisori de la fan și nu a catadicsit să răspundă. Citeva săptămâni mai târziu, după o discuție în contradictoriu cu John,

vizavi de festivitatea de la Buckingham Palace, Brian a insistat ca scrisoarea de acceptare să fie trimisă în numele lui John.

John s-a infuriat și mai tare când a aflat că la anunțul intrării celor patru în acest Ordin a fost primit cu multă aversiune de membrii mai vechi. Autorul Richard Pape a returnat medalia la Buckingham Palace, și tot așa a procedat și un ofițer de armată, care a declarat presei că nu voia să împartă această onoare cu (textual) niște „vulgar mincepoops”

(aproape intraductibil). Hector Derepuiș, membru al Camerei Comunelor din Canada, a vrut să returneze și el distincția. George a declarat într-un interviu: „Dacă nu mai vrea medalia, să ne-o dea nouă, pentru că noi i-o vom da managerului nostru Brian Epstein”.

GABRIELA ȘEICARU

ELEANOR RIGBY

Lennon — McCartney

(CHORUS)
 Ah look- at the lonely people!
 Eleanor Rigby,
 Picks up the rice in the church
 where a wedding has been,
 Lives in a dream,
 Waits at the window,
 Wearing the face that she keeps in a par by the door

Who is it for?
 REFRAIN
 All the lonely people,
 Where do they all come from?
 All the lonely people
 Where do they all belong?
 Father McKenzie,
 Writing the words of a sermon that no one will hear
 No one comes near,
 Look at him working,
 Darning his socks in the night when there's nobody there,

What does he care?
 (Repeat refrain, chorus)
 Eleanor Rigby,
 Died in the church and was buried along with her name,
 Nobody came,
 Father McKenzie,
 Wiping the dirt from his hands as he walks from the grave,
 No one was saved
 (Repeat refrain)
 Taken from BEATLES Song Book, appears on the LP „REVOLVER” in 1966.

Este foarte adevărat, cenzura muzicală a luat amploare în ultimii cinci ani. Vinatul preferat: Rock-ul și mai ales Hard-rock-ul. Nu trece o lună fără ca un grup să nu fie acuzat de violență, incitare la desfrâu sau sinucidere.

Deci, dacă ar fi să ne luăm după anumite organizații „de bine”, Rock-ul este responsabil pentru defectele societății noastre...

Un exemplu foarte recent vine să confirme, din păcate, această teză.

S-a întâmplat în decembrie trecut în timpul unui concert QUEENSRYCHE în Belgia. Un simplu show care s-a transformat într-o dramă. La intrare nu s-a efectuat nici un control și un nebul furios a reușit să introducă un cuțit. Rezultatul: un mort, — trei răniți grav. QUEENSRYCHE n-au avut nici o vină, dar ei și Hard-ul în general au trebuit să suporte cele mai virulente condamnări în presa locală de a doua zi.

Este sigur că un dement înarmat cu un cuțit nu va intra niciodată la un concert cu Mireille Mathieu, dar este la fel de sigur că dacă civilizația actuală n-ar produce astfel de indivizi, ei n-ar putea comite crime la concertele Rock. Desi mai vehiculează câteodată valori false, muzica n-ar putea fi niciodată cauza unei dezlănțurii de violență, a incitării la desfrâu, crimă sau suicid, acte imputabile numai publicului. Pentru că el a creat atmosfera din jurul acestui gen de muzică pe care o iubim atât de mult — Rock-ul.

Dar să nu ne mai lamentăm că Rock-ul este prima țintă favorită a comitetelor de cenzură; este adevărat, dar nu este un caz unic în istoria muzicii.

Analiza făcută de Stephen Davis în cartea sa despre LED ZEPPELIN, „Hammer Of The Gods” este un excelent exemplu. Din cele mai vechi timpuri muzica a trebuit să se confrunte cu probleme de cenzură, adeseori mult mai grave decât cele infruntate azi de Hard. În evul mediu, orice spectacol și orice muzică nereligioasă erau considerate profane și diabolice și, în consecință, pedepsite cu moartea. Și dacă asta nu este cenzură...

Mulț mai târziu violonistul Niccolò Paganini (care a avut o influență majoră asupra lui Yngwie Malmsteen) a avut de-a face cu piedici asemănătoare, deși mai puțin extremiste. Virtuozitatea sa era atât de insolentă încât autoritățile religioase și morale din vremea aceea (sec. 19) nu puteau să-i dea decît o singură explicație:

Niccolò Paganini e posedat de Diavol. La moartea sa în 1840, Biserica Catolică a refuzat să-i țină o slujbă. Și cum, în plus, ducea o viață considerată desfrînată, arborînd o ținută insultătoare pentru vremea aceea — pantaloni murați și plete (ia te uită...) și ciștișă mulți bani, presa se dezlănțuia asupra lui pentru a-i crea o atmosferă de ciumat.

Și mai târziu, primii bluesmeni negri (strămoși ai Rock-ului și deci și ai Hard-ului, indiferent dacă vă convine sau nu) au căpătat reputații asemănătoare care combinau satanismul, sex-ul, băutura și violența și au trebuit să aștepte mult timp pînă ce casele de discuri (conduse de albi) să accepte să încheie contracte cu ei.

Intil să continuăm. Fiecare epocă a avut genurile ei de

Un nefericit „Fuck” în mijlocul unui cîntec și iață începute șiruri nesfîrșite de certuri și discuții cu mai multe asociații morale. Și asta nu-i tot. Dacă un grup este bătut de devoțiune diabolică sau de acte sexuale perverse, asta ar mai putea face un om de pe stradă să se indigneze, dar pentru un simplu cuvînt vulgar...

Același lucru pentru „look” (ținută). Ah! Pletele și pantalonii de piele murați; surse de discordie încă de la primii pași ai Rock-ului!

O frumoasă coamă blondă (a unui bărbat) creează acum în jurul lui mai puține discuții decît scandalul declanșat de mesele un pic mai lungi decît tunsoarea BEATLES-ilor la vremea respectivă. Care mese erau generatoare ale unei alte cenzuri mai greu de suportat

tru, al tuturor, Blackie Wawless, clientul cel mai regulat al P.M.R.C. Și dacă ați putea crede că trebuie să faci cine știe ce minuni ca să-ți atragi necazuri, aflați că un grup poate fi cenzurat și pe motiv de volum al sunetului.

MANOWAR și-au construit o reputație din asta, intrînd chiar în cartea recordurilor. Însă pentru poliția franceză asta n-a constituit un argument. De aceea acum citeva luni MANOWAR au trebuit să-și facă bagajele după ce un control al nivelului sonor a revelat că singur bass-ul depășea limita admisă!

În afară de aceste cazuri exagerate sau nefericite, trebuie să recunoaștem că show-urile nu reprezintă cel mai bogat filon exploatat de aceste asociații morale de tot felul în

de mesaj în muzica lor? Cea mai mare parte a grupurilor incriminate nu au fost niciodată acuzate oficial, dar în cazul lui JUDAS PRIEST s-a ajuns la proces.

Oricum, se pare că procesul este o metodă la care se recurge rar împotriva trupelor, deși P.M.R.C. au reușit să-i dea în judecată pe cei de la TWISTED SISTER și WASP, printre alții.

Puțin utilizate sînt și interdicțiile pure și simple împotriva publicării discografice, dar ele au existat totuși nu de mult, cînd Capitol a refuzat să scoată faimosul single al formației WASP, „Animal I Fuck Like A Beast”.

În stilul comportărilor fanatice și extremiste, preoții care organizau autodafeari unde se ardeau discuri AC/DC nu valorau mai mult decît așa-zii acuzați (discurile). Asta s-a întâmplat de mult mai multe ori decît v-ați putea închipui, și la prețul de azi al vinului...

Lăsînd gluma la o parte, cenzura se menține în 1990 în limite mult mai rezonabile, scufundîndu-se câteodată în ridicol, cu campaniile lansate de foste femei trecute în rezervă, deci fără ocupație, tolnite pe un covor de dolari; am numit P.M.R.C.-ul și haifa sa de ciini zgomotoși.

Dar, în general se mulțumesc, în zilele noastre, să interzică expunerea unei coperti de disc în vitrină, sau să forțeze grupul să schimbe amintita copertă.

Foarte în vogă astăzi este metoda sticker-urilor (autocolante cu mențiunea „conține texte explicite” sau altele referitoare la moralitatea textelor). Și nu pentru că noi am găsi șocante unele cuvinte ale cîntecelor, ca lovită de o bruscă pudoare verbală ci pentru că sticker-ul exercită o atracție irezistibilă asupra cumpărătorilor de Rock, mai ales asupra celor tineri, pe care noțiunea de interdicție îi excită în mod particular. Pentru că, din nefericire, telul inițial al cenzurii, acela de a face respectată o morală, a fost înlăturat. „Artiștii” au văzut aici o bună ocazie de a se face căutați fără prea multă bătaie de cap.

E ușor să alegi voit o copertă de disc cu imagini perverse, să presari un praful de nebunie peste versuri... Ajungi obiectul unei condamnări sau al unei campanii de protest, ceea ce nu-ți face o prea bună imagine publică, dar încasărilor cresc. Acesta este Rock-ul, una dintre cele mai mari industrii ale planetei...

Traducere și adaptare după „HARD FORCE” ANCA LUPES

CENZURA mod de utilizare

muzică interzisă. Imaginea de depravare care provoacă cenzura nu este proprie secolului 20 — și mai puțin anilor 80. Așa cum spunea Stephen Davis, această imagine a traversat secolele. Dacă motivele care duc la acte de cenzură nu s-au schimbat, mijloacele de a o pune în aplicare s-au modificat mult, din fericire în bine: inchipuiți-vă cum ar fi arătat execuția publică a unui rocker acuzat de depravare!

Astăzi motivele invocate pentru a cenzura într-un fel sau altul un grup Rock sînt multiple. Ele se referă mai mult la prezentare decît la muzică. Pentru că este dificil să cenzurezi un riff de chitară oricît de agresiv și de dezlănțuit ar fi el! Elemente integrate în muzică, versurile au fost cenzurate în primul rînd, fie pentru caracterul lor sexual în anii 50 (unii consideră sex-ul o crimă — oare ei au venit pe lume prin intermediul Sfîntului Duh?) fie pentru caracterul lor politico-sociologic în anii 60 sau pentru adorația lor satanică în anii 70 și mai recent.

BEATLES-ii au avut multe greutăți datorită piesei „Lucy In The Sky With Diamonds” o dată pentru LSD; la fel s-a întâmplat cu primele 45 de turații ale formației Pink Floyd la sfîrșitul anilor 80 nu era necesar decît un singur cuvînt,

decît interdicțiile oficiale; cenzura populară, de pe stradă. Numeroși Rockeri (printre care și Robert Plant) vă pot povesti cum erau scuipați violent sau cum erau scuipați de vreun băștinșă dezgustat de pletele lor și de ținuta lor psihedelică. Acum îi trebuie mult mai multă imaginație. Trebuie să sari calul mult de tot pentru a provoca unele reacții. Să ai o înfășurare sado-maso, sau și mai mult de-ait: ajungem astfel la o extremă numită GWAR ale căror penis-uri din cauciuc au fost confiscate luna trecută de către poliția locală. Cine poate mai mult?

Scena este locul unde o trupă se poate exprima. În timpul anilor 60, ceea ce nu fusese la început decît niște muzicîeni interpretînd un ansamblu de sunete și cuvinte capătă alura unor mitinguri politice sau ale unor invitații de a distruge tot.

DOORS și mulți alții au făcut „primii pași”: interdicție de sedere etc. pentru citeva sloganuri prost plasate. La sfîrșitul anilor 60, niște băieți cu simțul umorului extrem de dezvoltat au căpătat prostul obicei de a-și transforma concertele în orgii sado-masochiste sau și mai rău. Campionul acestui gen de concerte a fost, fără îndoială Alice Cooper, repede surclasat de Wendy O'Williams și de Tăticul nos-

plină expansiune în 1990. Și pentru că nu pot ataca esența grupului se leagă de produsul acestuia. Discurile și copertile acestora. Aluzii sexuale prea vizibile sau îndoielnice pentru unii (GUN'S N'ROSES pentru robotul violator) semnificație mistică prea ciudată pentru alții; cenzura copertilor a urmat la rîndul ei evoluția tehnologică ajungînd la clipurile video. Cu probleme de respect pentru natură citeodată: turbulentul solist de la FAITH NO MORE, în ultimul clip al grupului, n-a găsit altceva mai bun de făcut decît să guste dintr-un pește roșu sub ochii îngroziiți ai telespectatorilor, altminteri obișnuiți cu imagini mult mai singeroase. Săracul Mike a încercat să explice cum că peștele era de plastic și deci nu avea nimic împotriva, dar fără rezultat. Societatea pentru protecția animalelor a reușit să interzică clipul.

Și culmea aberației, cenzura poate interpreta în cele mai felurite moduri textul, așa cum s-a întâmplat în cazul formației JUDAS PRIEST, care a fost invinuită de introducerea de indemnuri la sinucidere în textele pieselor.

Ați putea oare să vă imaginați membrii unui grup Rock pretrecînd ore întregi în studio, chinîndu-se să găsească o modalitate de a insinua un astfel

JONI MITCHELL - NIGHT LADY

Iubitorii muzicii emoțiilor intense, ai muzicii de inimă și de suflet, au un nou motiv să se bucure. După excelentele reveniri ale lui Bob Dylan („Oh Mercy” și „Under the Red Sky”), Lou Reed („New York” și „Songs For Drella”), Paul Simon („Graceland” și „Rhythm of the Saints”) și mai ales a lui Neil Young („Freedom” și „Ragged Glory”), o altă protagonistă a anilor de aur ai acestui gen de muzică a hotărât să ne dăruiască a nu știu câta perla, cea mai strălucitoare dintre ultimele ce figurează în colecția sa. Cu „Night Ride Home”, Joni Mitchell se arată din nou ca figura cheie a unui mod de „a cînta la feminin”, povestindu-ne bucurii, pasiuni și melancolii ale sufletului său sensibil. Era absolut necesar un album de un asemenea nivel din partea sa, nu doar pentru a-și reafirma poziția centrală în universul marilor interpreți, ci și pentru a aminti cui a uitat că o întreagă suită de cîntăreți — Suzanne Vega, Tracy Chapman, Edie Brickell, Mary Margaret O'Hara, Margo Timmins și Natalie Merchant, ca să le cităm pe cele mai valoroase — îi datorează ceva mai mult decît simpla inspirație sau o seamă de acorduri.

Deși apropierea este indiscutabil reductivă și antipatică, trebuie subliniat că aceste excelente interprete nu au împrumutat de la Joni Mitchell doar imaginea cîntăreței cu fustă, ci și atitudinea de povestire a propriilor sentimente, a propriilor slăbiciuri, de introspecție în public, fără false pîdori.

Si de altfel nici măcar o comparație bazată pe termeni stilistici nu pare complet deplăcută, aducînd-o pe Joni în poziție privilegiată față de „demnele sale urmașe”. Legile crude ale pieței au constrins-o în schimb, date fiind prea puțin entuziasmanțele rezultate ale vânzării extrem de interesantelor sale albume din anii '80, la retragerea într-un colț, în așteptarea unor timpuri mai bune sau a inevitabilului amurg. Dar cei mai fideli susținători și observatori atenți ai evoluției artistice a cîntăreței canadiene nu au avut dubii în legătură cu renașterea ei. Joni însăși a oferit suficiente probe în acest sens, compensînd așteptarea prin discuri cuprinzînd cîtece de o rară frumusețe. Și aceasta nu pentru a forța ieșirea din clausură, ci pentru a ajuta la maturizarea publicului și a ajunge la acele lucrări pe care liniștii le putem numi capodopere.

Pe de altă parte, cum era posibil să te îndoiști de o artistă care, după ce a început să zdrăngăne la chitară la vîrsta de 9 ani, cînd se afla la pat datorită unei poliomielite ce făcea ravagii în Canada anilor '50, ca apoi să cînte la cluburi pentru a-și putea plăti culorile și pensulele pentru pictură, a fost capabilă să-și pună semnătura cu atîta forță pe istoria rockului?

Născută Roberta Joan Anderson, la Fort McLeod (statul canadian Alberta) în noiembrie 1943, Joni, pasionată de rock și folk, dar și de Ray Charles și Lambert, de Hendrix și Diana Ross, a urmat Colegiul de Artă din Calgary, după care s-a mutat în 1964 la Toronto, unde i-a cunoscut pe viitorul ei sot, compozitorul Chuck Mitchell. Acesta a convins-o să-l urmeze în S.U.A., la început la Detroit și Chicago, apoi la New York, în Greenwich Village. Tînăra cîntăreață folk nu era foarte încrezătoare în dimensiunea ei artistică, sperînd pentru viitor o muncă liniștită ca aceea de crescătoare de pul în Canada natală. În schimb, destînl și curajul său au făcut alte combinații, făcînd-o să obțină contracte în cele mai importante localități newyorkeze și să atragă atenția unui tînăr și întreprinzător impresar artistic, Elliot Roberts, care a „constrîns-o” să-l urmeze la Los Angeles pentru imprimarea primului disc. Astfel primele sale compoziții cunosc repede o binemeritată notorietate, favorizată și de interpretarea lor de către soliști ca Judy Collins, Tom Rush și formația „Fairport Convention”. Restul a fost făcut de talentul său indiscutabil și de înfîlțirea cu David Crosby, Stephen Stills și Graham Nash, care au ajutat-o la primii pași. Repertoriul său din localurile din Greenwich Village a constituit coloana vertebrală a primelor discuri. „Song to a

Seagull” reprezintă apropierea timidă de lumea discului. E un album delicat, cu o tentă autobiografică clară, ca un jurnal al primelor experiențe. Sfaturile lui Crosby au făcut să iasă la suprafață latura cea mai inimă a universului tinerel cîntărețe, care se impune repede, însă în primul rînd ca autoare, sinceră și originală. Absolut evidentă este influența folkului de New York, a lui Bob Dylan și Joan Baez în esență. Albumul următor, intitulat „Clouds” nu se distanțează de linia expresivă a primului disc, păcătînd printr-o excesivă uniformitate stilistică, înobilată însă din loc în loc de adevărate bijuterii ca „Both Sides Now” și „Song To Aging Children”. Un cîștig de maturitate se observă odată cu noul disc „Ladies of The Canyon”, unde culorile delicate ale înce-

putului cîștigă în intensitate, iar temele autobiografice devin mai precise. E albumul unei Joni Mitchell de-acum perfect integrată în acel modus vivendi californian, dar întii de toate este preludiul unei perioade de referință în cariera ei — epoca anilor '70, cea care i-a adus deplina consacrare. Iar albumul „Blue” — adevărat „cap de serie” al acestei glorioase perioade — nu este altceva decît uimitorul portret al unei artiste sigure pe mijloacele sale de expresie și oricînd gata să facă să vibreze corzile sentimentelor cu o serie de cîntece minunate și de neuitat. Instrumentația schematică și esențializată, în contrapunct cu vocea caldă a lui Joni, contribuie la definirea și consolidarea unui stil propriu. Sint poate simple cîntece de dragoste, dar atît de intense, dulci și în același timp melancolice, încît crezi că sînt un miracol. Albumele următoare „For The Roses” și „Court and Spark”, bine primite de critica de specialitate, i-au adus lui Joni Mitchell primele succese de proporții în topurile americane. Ele marchează încheierea primei perioade a unei cîntărețe și autoare ce și-a abandonat timiditatea înfîlțită, intrînd în rîndul muzicienilor compleți și realizați.

Discurile ce au urmat, îndeosebi „Miles Of Aisles” și „The Hissing Of Summer Lowns”, mărturisesc tentația de explorare a noi direcții, de îmbogățire a propriei muzici cu culori ale jazzului, mai ductil și mai puțin colțuros. Ele au pregătît

terenul pentru „Hegira”, un alt album de incommensurabilă frumusețe, sinteză a încercărilor de asimilare a elementelor jazzului. După o altă serie de discuri de aceeași certă valoare, e rîndul albumului „Shadows And Lights” să încheie o a doua etapă distinct marcată din cariera lui Joni Mitchell. Este o impecabilă reevaluare a celor mai celebre piese de pînă atunci, pe alocuri ușor modificate, la înregistrarea cărora a beneficiat de o orchestră de domeniul legerdei: Jako Pastorius, Pat Metheny, Lyle Mays, Don Alias și Michael Brecker.

Anii '90 o găsesc pe Joni pierdută într-o nouă aventură dificilă, abandonînd suspinele acustice din tinerete, ca și elementele de jazz de mai tîrziu, pentru a îmbrăca noile sale compoziții în haina aranjamentelor moderne. Producții scinteițoare, e adevărat, dar private parcă de acel „feeling” necesar, „Wild Things Run Fast”, „Dog Eat Dog”, „Chalk Mark In A Rainstorm” au divizat critica și nu au mai încălzit inima publicului. Deși în continuare sinceră și pasionată, Joni Mitchell apăsă „prea rece” în încercarea de a construi un nou tip de frumusețe și funcționalitate muzicală.

În sfîrșit, noul său album, primul din anii '90, nu este, cum au considerat unii, o reînnoire grăbită la trecut, ci suma tuturor experiențelor sale, inclusiv cele recente. Piesele conținute în albumul „Night Ride Home”, editat în primăvara lui 1991, nu sînt foarte mult diferite, ca scriitură, de ultimele înregistrări. Trăsăturile lor cele mai evidente sînt aranjamentele mai esențializate și producția inteligentă și măsurată, ce valorifică din plin standardul excelent al tuturor compozițiilor.

Deosebit de interesantă poate fi analiza interdisciplinară a creației lui Joni Mitchell, deoarece pasiunea din tinerete pentru pictură n-a părăsit-o niciodată, împletindu-se cu creația muzicală. Iar faptul că nici în pictură nu e o oarecare a fost demonstrat de succesul expozițiilor sale personale de la Los Angeles, San Francisco și Tokio, dar mai ales cea mai recentă, de la Rotonda Gallery din Londra. Sub genericul „Diary of a Decade”, expoziția reunește picturi din anii '80, prin intermediul cărora se pot desprinde noi înțelesuri pentru descifrarea traiectoriei muzicale a artistei canadiene. De la primele desene pentru copertile discurilor sale de început, la picturile expuse la Londra, mărturii ale dorinței sale de comunicare prin intermediul artei, se poate evidenția filonul unui monolog pe care Joni l-a dezvoltat de la primele opere inocente la cele întregite matur. Succesul expoziției de la Londra arată că ea nu s-a izolat într-o sihăstrie intangibilă, de unde împrăștiie din cînd în cînd oamenilor arta sa. Pur și simplu a crescut vizibil de la o etapă la alta, și-a completat formația, și-a îmbogățit mijloacele de expresie. Iar „Night Ride Home” este o operă ce anunță noi și stimulatoare dezvoltări muzicale.

GHEORGHE CALIN

Leser Charts

(topurile cititorilor revistei ROCK HARD din Germania, nr. 53 — august/septembrie)

1. Sepultura — Arise,
2. Morgoth (de pe 32) — Cursed,
3. Kreator — Coma Of Souls,
4. Slayer — Seasons In The Abyss,
5. Armored Saint (de pe 44) — Symbol Of Salvation,
6. Megadeth — Rust In Peace,
7. Morbid Angel — Blessed Are The Sick,
8. Paradise Lost — Gothic,
9. Obituary — Cause Of Death,
10. Motörhead — 1916,
11. Judas Priest — Painkiller,
12. Sepultura — Beneath The Remains,
13. Iced Earth — Iced Earth,
14. Metal Church — The Human Factor,
15. Metallica — Master Of Puppets.

Top personal Mille

(Kreator)

1. Paradise Lost — Gothic,
- 2.

Type O Negative — Slow, Deep & Hard, 3. No FX — Ribbed, 4. Fields Of The Nephilim — Eath Inferno, 5. Ministry — In Case... (live).

Top Dance music

(din Podium Hit, septembrie)

1. 2 Brothers On The 4th Floor — Can't Help Myself,
2. Dana Dawson — Tell Me Bonta,
3. Pleasure Game — Le dormeur,
4. Talya Jones — Gypsy Woman,
5. Lonnie Gordon — Gonna Catch You,
6. Rozlyne Clarke — Gorgeous,
7. Mylene Farmer — Desenchantee,
8. Bob Marley — Could You Be Loved,
9. Yannick Noah — Saga Africa,
10. De la Soul — Ring, Ring, Ring.

Clasamentul, cu 25 de titluri, este difuzat la postul Skyrock, printre cele mai populare în Franța.

D. J.

Locul actual	Ediția trecută	Nr. de prezențe	Titlul melodiei	Interpretul
--------------	----------------	-----------------	-----------------	-------------

TOP 5 POP - R

1				
2				
3				
4				
5				

TOP 5 ROCK - R

1				
2				
3				
4				
5				

TOP 10 POP - S

1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				

TOP 10 ROCK - S

1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				

UNITED STATES OF AMERICA

ONE

TOP

Localitate

Nr.

30

MAMAIA '91

Cortina a căzut, comentariile vor dura încă multă vreme. În „Curierul național” v-am informat de la fața locului. Multe alte cotidiane au oferit știri în perioada 28 august — 2 septembrie. Pentru comentarea cronicilor allora vom apela din nou la colega noastră Gălbioara. Ne interesează în mod egal și opiniile celor care au privit de acasă, pe micul ecran acest Festival pentru salvarea cărui s-au bătut unii, în timp ce alții continuă să-i demonstreze inutilitatea. Multe confuzii au produs noutățile din acest an. Secția succesorilor din trecut este bine venită dar nu tocmai adecvat realizată. Trofeul, ca recompensă generică, pentru cineva care n-a cântat sau n-a creat direct în Festival a produs nedumeriri. Era poate mai normal ca Trofeul să revină celui mai valoroasă creații (noi am fi optat pentru cele deja verificate de timp), adică echipei întregi: compozitor, textier, orchestrator, interpret. Așa, fiind decernat în baza unor criterii nu tocmai clare, mai bine zis lista candidaților n-a avut consistență logică, deși a fost alcătuită de juriul specialiștilor și reprezentanți ai presei. Era vorba de personalități care au contribuit la reușita Festivalului. Cifra a variat de la 5 la 10 nume, iar pe ea au figurat și Grigore Vieru, Aurel Manolache, Dan

V. Dumitriu, Ion Cristinoiu, Aurora Andronache. Formula finală o cunoașteți. Carul 5 al Televiziunii, ca personalitate colectivă a contribuit de mai bine de 10 ani la reușita Festivalului, nu doar făcându-și meseria (în fond toată lumea asta făcuse), ci stimulându-i pe tinerii soliști cu premii, cu sfaturi cu un adevărat antrenament psihic de culise care a contat enorm în ecuație. NIMENI dintre cei aparținând sferei artistice n-a contestat decizia celor 9 juri. Dimpotrivă! Deși de regulă am criticat vehement unele emisiuni muzicale și implicit pe redactorii lor, ne vedem acum apărind cauza unei echipe de 17 persoane (pe care o vom publica în numărul viitor) în fața unor atacuri gratuite a citorva neinițiali. Pașinile și imaginile „MAMAIA '91” sînt și vor fi realizate de Orlanda Deladi, Andrei Partos, Cristian Tudoran și Liviu Popescu.

Serialul „Mamaia '91” va conține rubrici albe, roz și negre în conformitate cu diversitatea de păreri. Unele declarații vor soca, altele vor bucura. Fotografii a făcut întregul echipaj care a ocupat poziții strategice în culise, la intrarea în Teatrul de Vară, lângă scenă, la bufet, adică peste tot!

ANDREI PARTOS

Ion Cristinoiu fără flori la Mamaia '91. Le va primi pentru „Nu e gelozie”, primă audiență de locul II.

Adrian Daminescu, interpretul premiului III, semnat de George Grigoriu pe textul lui Romeo Iorgulescu, „Nu sîntem ingeri”.

O parte din juriul: Titus Andrei, Cornel Fugaru, Anton Șuteu foarte atenți. Alte părți (la fel de atențe) data viitoare.

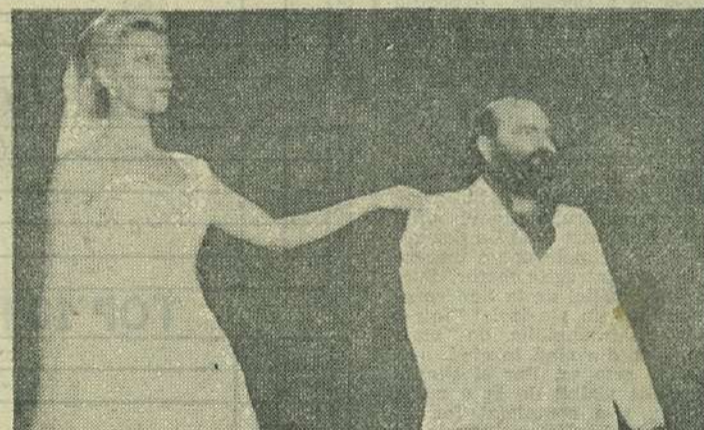
Ionel Tudor la „Copiii noștri” a colaborat ca de obicei cu soția sa Andreea Andrei. După care... „Te rog, domnișoară nu pleca” (un loc II și altul I).

Familia Moculescu și Gabi Cotabiță (omul cu 7 intrări). „Ce mai vrei?” (locul trei)

Domnul Viorel Gavrilă... I-a dat cîntec pe versuri de Eugen Rotaru, Laurei Stoica (locul II), iar „actorul” n-a fost decît „menționat”!

Doîna și Ion Oldea Teodorovici, cea mai emoționantă apariție a festivalului și un premiu special pentru „EMINESCU”

Spectatorii își spun părerea

Georgeta Mașotă (36 de ani) — Constanța — (prima seară): „Am venit special pentru festival. Am fost și anul trecut. Am vrut să văd dacă ediția din acest an este mai bine organizată. Am constatat cu plăcere că este. Chiar și sonorizarea este mai bună. Anul trecut s-a cîntat live și au fost destule necazuri. Ideea interpretării melodiilor cu negativ mi se pare mult mai bună. Cu toate că orchestra mimează, consider totuși că ea își are locul ei în decorul scenei. Eu urmăresc tot ce se întîmplă pe scenă, iar lipsa orchestrei mi-ar fi dat senzația că e ca la televizor. Mi-au atras atenția, în această seară, Camelia Pață, Mihaela Marinache și Carmen Trandafir. Și din punct de vedere interpretativ, ediția din acest an este superioară. Mamaia e un eveniment pentru muzica noastră. Ar fi fost păcat să se intrerupă.”

Cornelia Stănculescu (41 de ani) Constanța — a 3-a seară: „Mi se pare ingenioasă ideea ca în fiecare seară să prezinte altcineva. Cel puțin Cotabiță s-a întrecut pe sine. Întodeauna mi-a plăcut, dar ca prezentator... a fost o adevărată surpriză. Cred că unul dintre interpreții care s-au lansat aici la Mamaia și care vor face cu adevărat carieră este Aurelian Temișan.”

Lavinia Laur (16 ani) Constanța — a 3-a seară: „Se pare că e festivalul Gabriel Cotabiță. Oricum el este idolul meu. Îl admir ca interpret, iar acum și ca prezentator. În altă ordine de idei, consider că la „creație” (slagare) au fost și piese care nu prea meritau. Un exemplu ar fi melodia „Gelozie”. Un punct slab al festivalului îl constituie vestimentația interpretelor.”

Mihai Tudor (53 de ani) Constanța — a 3-a seară: „Am participat la toate edițiile acestui festival. Îmi aduc aminte că aici s-au lansat Mirabela, Marina Voica... Mi-ar fi părut rău dacă nu s-ar mai fi ținut. Ideea organizării festivalului București '91 nu a fost rea. Participarea interpretelor străini poate să fie un stimul pentru ai noștri. Dar Bucureștiul este București, iar Mamaia trebuie să rămînă și în viitor Mamaia. Mai ales că se fac progrese privind organizarea. Și prezentarea e mai deosebită. Pentru prima dată se apropie de ceea ce e la San Remo. Totul este într-o atmosferă plăcută și sper să se termine cu bine atît pentru organizatori cît și pentru interpreți.”

Livia (Borșa-Maramureș — a 3-a seară): „Mi-am prelungit sejurul cu 3 zile numai pentru a vedea acest festival. Nu am găsit încă nimic de obiectat. Poate, totuși, unele toalete. O surpriză plăcută a fost Cotabiță — prezentator. De fapt, toți prezentatorii au fost degajați, dezinvolti, încercînd să facă o atmosferă plăcută.”

Monica Catargiu (20 de ani) și Claudia Moldovan (16 ani) — Constanța, a 3-a seară: „Ni se pare lipsit de bun gust textul pe care-l comentează prezentatorii. În rest, se pare că e mai bine organizat decît anul trecut. Chiar și la „interpretare”, lucrurile se prezintă mai bine. E bine că s-au gîndit la mai multe secțiuni. Se oferă astfel o șansă în plus interpretului sau unei melodii.”

Constantin Iovaș (57 de ani) Constanța, seara Galei: „Premiile s-au acordat normal, hotărîrile juriului sînt juste. Altceva mă deranjează. Faptul că nu se păstrează stilul românesc al muzicii ușoare, compozitorii se cam îndepărtează de ceea ce este tradițional. Toți fug, acum, după englezi, americani...”

Walter Cristinel (24 de ani) Constanța — seara Galei: „Ceea ce nu mi-a plăcut în acest festival a fost invazia asta de Cotabiță pe toată scena. Mă așteptam, apoi, ca festivalul să fie o replică la București '91. Nu prea a fost așa. Mie mi-a plăcut în primul rînd Daminescu și-mi pare rău că nu a câștigat.”

Laurențiu (Radio Constanța, seara Galei): „De ce Carul 5? Fiecare este plătit pentru ceea ce face. Să dai un trofeu unui car de televiziune care e la datorie? Și să nu uităm greșelile pe care ei le-au făcut în timpul transmisiilor și chiar și în seara aceasta.”

O. DELADI

Convorbire... pe valuri cu prefectul județului Constanța

Rep.: Domnule Adrian Rădulescu, ce părere aveți despre această ediție a Festivalului național de muzică ușoară, Mamaia '91?

A.R.: Este o manifestare, așa spune, de ținută, elevată atît în conținut cît și ca mod de organizare. Sînt mîndru că s-a desfășurat la Mamaia și-n anul acesta, fiindcă, la un moment dat, eram amenințați să nu mai aibe loc aici ci numai la București. Am avut tăria să insistăm, să solicităm și să obținem aprobarea ca Festivalul „Mamaia '91” să se desfășoare, totuși, și la Constanța.

Rep.: Cum vi se pare atmosfera de aici, din Portul Tomis?

A.R.: Nici nu se putea o inițiativă mai inspirată. Organizatorii, și aici îi sînt recunoscător, încă o dată, lui Aurel Manolache, au fost la înălțime oferind acest mare spectacol, care va rămîne în amintirea acestor iubitori de muzică ușoară, care sînt locuitorii Constanței (!). Pentru ei s-a făcut această organizare, pentru ei este acest cadou și sper că toți s-au bucurat și se bucură în continuare de delicia muzicii

ușoare care s-a etalat cu atîta generozitate și atît de frumos (aici în Portul Tomis).

Rep.: Dvs. sînteți un „consumator” de muzică ușoară ro-

mânească? Care sînt cîntăreții preferați?

A.R.: N-aș spune că sînt un consumator de muzică ușoară. Îmi place și mie ca oricîrui dintre noi. Sigur că îl apreciez pe cîntăreții mai vechi, pe care îl cunosc mai bine. Pe cel tineri n-am de unde să-l cunosc. Am un cuvînt de laudă pentru Mirabela Dauer, Angela Similea, pentru... marii cîntăreți ai noștri, consacrați, prea bine cunoscuți. Îi gust și eu cum îi gustă oricare dintre noi. Cred că muzica românească, în ultima vreme, a făcut salturi spectaculoase. Aș dori și pe viitor creații de valoare.

Rep.: Astăzi sînteți printre noi, în Portul Tomis, conjunctural sau...?

A.R.: Nu. Am fost invitat de de dl Manolache, de către organizatori. Am răspuns prezent și în prima seară la Mamaia, la deschiderea Festivalului, și acum la închiderea acestuia. Sînt bucuros, mă gîndesc și mai ales este bine că s-a desfășurat la Constanța.

A consemnat
CRISTIAN TUDORAN